

גיליון ל'

חודש ניסן

תשפ"א

תפילה באהבה – הלימוד השבועי

וטהר ליבי שאזכה להתפלל

רבני בתי ספר צוותי חינוך תלמידים והורים יקרים,
יהי רצון שיתקבלו תפילותינו ברצון לפני שוכן מרומים!

מלכה אלבה

יום א – כ"ט ניסן

יום העצמאות (חלק א')

הרב עמירם: שלום ילדים, אנחנו מתקרבים ליום העצמאות, הוקמה מדינת ישראל. ביום העצמאות אנו מתפללים, אומרים הלל, אומרים מזמורי הודיה לקדוש ברוך הוא. למה?

צריך להבין, לפני שהייתה לנו את מדינת ישראל, עם ישראל היה המון המון שנים בגלות, והגויים השפילו אותנו, גזרו עלינו גזירות רעות, הרגו, טבחו. היתה את השואה הגדולה שנהרגו כשישה מיליון יהודים, ולא היה מי שיגן עלינו, לא היה לנו צבא משלנו. על הדבר הזה, שהוקמה מדינת ישראל, יש לנו חוקים משלנו, יש לנו מי שדואג לנו, יש לנו גם חיילים שלנו, שהם שליחי הקדוש ברוך הוא לשמור עלינו. אנחנו צריכים להגיד תודה לקדוש ברוך הוא. באתי אל אמא שלי. אמא שלי היתה ילדה כשהוקמה מדינת ישראל, וביקשתי מאמא שלי, שתספר לנו מה היה כשהיא היתה ילדה. היא היתה ילדה קטנה, הלכה לבית הספר ופתאום באמצע הדרך חייל שוטר בריטי עוצר אותה.

אמא: זה לא היה כל כך פשוט, כי בדרך כלל הבריטים שומרים על ארץ ישראל, הם שומרים עלינו, אבל כאן באופן פתאומי אני הולכת לבית הספר כדרכי, ואני מגיעה למקום שיש גדר תיל, דבר שהבריטים היו עושים לא פעם אחת, היו מכריזים "עוצר", סוגרים את הדרך, אי אפשר לעבור לפעמים מחצית ירושלים.

הרב עמירם: למה הם עשו עוצר?

אמא: למה הם עשו את זה? כי חיפשו עצירים שהם רצו לעצור אותם מהאנשים של האצ"ל, של הלח"י.

הרב עמירם: הם היו בעצם נגד עם ישראל בדבר הזה, חיפשו את הבחורים הצעירים שרצו להגן על עם ישראל והיו נגדם. **אמא:** נכון, הם רצו לעצור אותם, וידעו שהם בחלק כזה של ירושלים, אז הם מחפשים שהבחורים לא יעברו ממקום למקום. אבל אני ילדה תמימה הולכת לבית ספר, ופתאום אני לא יכולה לעבור, יש שם גדר תיל, גדר תיל - אי אפשר לעבור אותה. יותר מזה, יש שם חייל, החייל לא נותן. גם אם הייתי מנסה לעבור דרך גדר התיל, אי אפשר לעבור. אז החייל אומר לי שאי אפשר, את צריכה לחזור הביתה. אבל איך אני אחזור הביתה? אני לא אבוא לבית הספר בזמן-אני אקבל כרטיס: כרטיס אדום, כרטיס שחור.

הרב עמירם: מי שלא היה מגיע היה מקבל כרטיס? היה מקבל עונש?

אמא: כן, בהתחלה היו מביאים את ההורים, אחר כך גם מסלקים מבית הספר אפילו. אבל מה, אני אבוא מאוחר? התחננתי, בכיתי כילדה: אני מוכרחה להגיע, הנה אני קרובה, הנה זה שם, זה לא רחוק. הוא לא מוכן לתת לי. בסופו של דבר התחילו הדמעות זולגות לי מהעיניים. כשהדמעות זלגו, כנראה זה עשה משהו גם לחייל הקשיח הזה עם הכובע האדום על הראש, 'הכלנית הזאת'. והוא אומר: "את יודעת מה? אני ארים לך מהר, ותעברי מהר מהר שאף אחד לא יראה, ואחר כך שלא תעזי לבוא לכאן שוב, ואל תספרי לאף אחד!"

הוא פחד על המשרה שלו, כנראה, זה היה הצבא הבריטי, כן אני זוכרת, זה היה קשה מאוד.

הרב עמירם: פתאום עושים עוצר ולא נותנים לאנשים לעבור, והמטרות שלהם היו לשמור על הדברים שלהם, ולאו דווקא לדאוג לעם ישראל.

אמא: נכון, נכון, שלהם ושל עוד האויבים שלנו, שלא רוצים שבכלל נגיע לארץ ישראל, של הערבים.

הרב עמירם: אני נזכר בסיפור שאת סיפרת לנו על דוד שלך, שהם ממש רצו להגן על ירושלים ועל היישובים שמסביב בדרך לעטרות. פתאום הערבים זרקו בקבוק תבערה. התברר שזה היה ג'יפ בריטי של הצבא הבריטי. ערבי, שנסע יחד עם החייל הבריטי, זרק את בקבוק התבערה לעבר המכונית שהיתה עם תחמושת. ברגע שנגע בה הבקבוק וזה התפוצץ, כל המכונית עלתה באש עם ארבעה עשר בחורים וביניהם גם הדוד שלי שנפל.

הבריטים כאילו עזרו, אבל הרבה פעמים הם היו נגדנו. לעומת זה היום אנחנו זוכים להיות במדינת ישראל, יש לנו צבא שהולך לפי החוקים של המדינה שלנו, לפי מה שממשלת ישראל מחליטה.

אמא: איזה חיילים מתוקים, וכמה דברים הם גם עוזרים חוץ מהתפקיד הצבאי.

הרב עמירם: אנחנו רוצים להגיד תודה לקדוש ברוך הוא שזכינו שיש לנו צבא, שיש לנו מדינה משלנו. יש עוד הרבה דברים לספר, אבל על כך אולי ביום אחר.

בעזרת השם ניפגש ונמשיך לספר על הנפלאות של הבורא, שנתן לנו להיות מדינה עצמאית עם ממשלה, עם חוקים, שהם קשורים וטובים לעם ישראל.

הרב יואל בן נון

יום א – כ"ט ניסן

לבוגרים

הלל על עצמאותנו

שלום ילדים, שמי יואל בן נון. נולדתי בחיפה שנתיים לפני קום המדינה. במלחמת העצמאות הייתי בן שנתיים, לא ידעתי מה קורה מסביב, אבל גדלתי כבר במדינה עצמאית. מה זה מדינה עצמאית? אנחנו כבר לא יודעים מה זה לא להיות עצמאיים. אבות אבותינו שיצאו ממצרים בפסח, הם עוד לא היו עצמאיים. רק כשהם עברו את ים סוף, בקריעת הים, ביום שביעי של פסח, אז הם נהיו עצמאיים. למה? כאשר הצבא של פרעה רדף אחרי בני ישראל וניסה למחוק אותם, או להחזיר אותם לעבדות, והצבא של פרעה טבע בים סוף בקריעת הים, אז בני ישראל יצאו לעצמאות, כי ה' נלחם להם. לבני ישראל שיצאו ממצרים עוד לא היה צבא. הם אומנם יצאו חמושים, אבל עוד לא היה צבא מאורגן והם לא יכלו להתמודד, להילחם, עם המרכבות של פרעה. ה' נלחם להם, קרע להם את ים סוף, הצבא המצרי נכנס למלכודת וטבע בים. אז יצאו בני ישראל לעצמאות. שירת הים, שביעי של פסח, כל פעם שאנחנו שרים את שירת הים, כל פעם שאתם שרים את שירת הים תחשבו על 'עצמאות'. ובאמת שביעי של פסח ויום העצמאות חלים תמיד באותו יום בשבוע, משהו מדהים! אלפי שנים עם ישראל לא היה עצמאי, היה מפוזר בכל העולם. במלחמת העצמאות הוקם צה"ל וניצחנו, וכבר ה' נתן לנו כוח להילחם ולנצח, ומאז יש מדינה עצמאית. ומדינה עצמאית יכולה לקבץ גלויות מכל העולם, מה שלא היה אפילו ביציאת מצרים, כי ביציאת מצרים כל העם היה ביחד. והנה עכשיו אנחנו כבר יותר משישה מיליון יהודים, במדינה עצמאית, אז ההלל של יום העצמאות, משלים את ההלל של פסח ושל שירת הים.

מלכה אלבה

יום ב - ל' ניסן

יום העצמאות (חלק ב')

הרב עמירם: שלום ילדים! גם היום באתי לאמא שלי לשמוע ממנה למה אנחנו כל כך שמחים ביום העצמאות? מה כל כך מיוחד?

להיות עצמאי זה שיש לך חוקים משלך, וכשאמא שלי הייתה ילדה אז לא היו לנו חוקים של היהודים, חוקים של מה שעם ישראל חושב שטוב. היו חוקים של הבריטים, ועוד לפני כן היו חוקים של כל כך הרבה עמים, היינו בגלויות, אבל סוף סוף במדינת ישראל יש לנו חוק שלנו שהיהודים בעצמם מחליטים על עצמם, עצמאיים, לכן זה נקרא יום העצמאות. אז אמא, את יכולה לספר לנו מה היה כל כך נורא בחוקים של הבריטים?

אמא: מה היה נורא? היו כמה וכמה דברים. הדבר הכי חשוב שאני זוכרת, שהיה דבר שנקרא החוק של 'הספר הלבן'. ככה כל החוקים שלהם נקראו, אבל בחוק הזה היו כמה דברים שממש אי אפשר היה להגיד שדבר טוב יכול לצאת מזה ליהודים, כי קודם כל הם הלכו לפי מה שהערבים רוצים, ולכן יהודים לא יכולים לעבוד באופן חופשי כמה שרוצים.

הרב עמירם: רגע, אבל זה ארץ ישראל שלנו...

אמא: כן, אבל אי אפשר. במשך חמש שנים כך וכך יהודים יגיעו, כל פעם קצת קצת קצת כדי שלא יתפשטו על ארץ ישראל. זה היה רצונם.

הרב עמירם: אלא שמי יתפשט?

אמא: הערבים.

הרב עמירם: רגע, אבל הם לא רצו שאנחנו נקים פה מדינה?

אמא: לנו אסור היה לרכוש יותר מחמישה אחוז מאדמת ארץ ישראל. אומנם הקרן הקיימת לישראל עקפה אותם, היא המשיכה לעשות את שלה, אבל זה היה החוק. אסור היה להקים יישובים! אולי שמעתם קצת על יישובים שקמו בין לילה, בנו מבנה עם גג, ואז לפי החוק הבריטי אי אפשר להרוס אותו.

זה היה ככה גם אצל התורכים לפניהם, חומה ומגדל. אז גם אצל הבריטים אי אפשר היה... החוק התורכי המשיך בהרבה דברים. זאת אומרת זה לא חוק שלנו, זה לא חוק בשבילנו, זה חוק בשביל השלטון והכי טוב שזה יהיה גם לערבים.

אז הם לא נתנו, לא כל כך רצו שהיהודים יעלו, ויהודים היו צריכים לעלות מעפילים בלילה, היו עולים בסתר, ולפעמים הבריטים היו תופסים אותם והם היו בורחים.

הרב עמירם: אבל, אמא, חוץ מהחוקים האלו הם לפחות דאגו לנו? היה מים בברזים?

אמא: באופן אמיתי היו מים. אני גרתי בירושלים, היה צינור גדול של מים מאיזה שהוא מעיין, אני חושבת מראש העין. אבל בדרך יש הרבה יישובים ערביים, ומידי פעם בכוונה הם היו מפוצצים את צינור המים, ואז אין מים. לא באים ישר לתקן. לא כמו היום שברוך השם יש לנו 'מקורות'.

הרב עמירם: אם יש תקלה במים מתקשרים ל'מקורות', תוך שעה-שעתיים מסדרים הכל, לא?

אמא: נכון זה היום בחוק שלנו, אבל אצלם מה אכפת להם אם אין מים? אני זוכרת זמנים מאוד קשים שאין מים בברז, יש כבר ברזים אבל מים בברז אין, כי לא מגיעים המים דרך הצנרת.

הרב עמירם: כמה זמן? חמש שעות?

אמא: או! הרבה יותר מזה, אני חושבת שזה לפחות היה כמה שבועות.

הרב עמירם: שבועות?! שבועות! בלי מים?! בלי מים! אז מה שתיתם?

אמא: מה שתינו? בירושלים יש עוד בארות, אבל גם אותן חילקו, כשבניתיים הערבים תמיד יורים עלינו פגזים, ועומדים בתור בשביל חצי פח מים שמגיע למשפחה. ולפעמים הם גם היו עוברים ברחוב עם איזה טנק מים וגם שם צריך לעמוד בתור ולחכות.

הרב עמירם: טנק זה משהו שיורים בו, לא?

אמא: לא, לא, אני מתכוונת טנק כזה, מכל מים גדול, שגם היום לפעמים מביאים לאיזה טיול או שיש איזו פעילות גדולה ורוצים שיהיו מים לכולם. אבל אז זו היתה חלוקה שחילקו חצי פח מים, זה היה מה שהמשפחה הייתה צריכה להסתדר עם זה לכל הדברים. זה אחד הדברים שהרגשת שזה לא משהו שדואג לך באמת.

הרב עמירם: וכשנסעתי בכביש, אז היה בטוח לנסוע בכביש?

אמא: לא בכביש ולא ברגל! אני זוכרת שהלכנו ברגל עם אמא שלי לכותל, בדרך ירקו עלינו הילדים הערבים, זרקו עלינו, והיה מאוד קשה ללכת בסימטאות, ואף אחד לא מגן עלינו. אין צבא, זה לבריטים לא אכפת. כשמגיעים לכותל, אז הכותל הוא כל כך צר וקטן, אסור להביא לשם כיסאות, מותר לשבת רק על הרצפה או לעמוד.

ויותר מאוחר, גם לא הרשו לתקוע בשופר במועד שצריך, במוצאי חג, ובקושי נתנו להתפלל, אבל גם שם לא היה מקום, לא דאגו לזה - לפתח את הארץ, לפתח את הכבישים לפתח שתהיה אפשרות לעם ישראל כמו שיש היום ברוך ה'.

הרב עמירם: ברוך השם, היום יש לנו צבא משלנו, יש לנו חוקים שאנחנו בוחרים אותם, יש לנו היום מים בברזים, חשמל, כבישים, שפע של כבישים, גאולה!

אמא: ממש! אני כילדה זוכרת שהיתה רק גינה אחת עם נדנדות בירושלים, אז לא דאגו שיהיו גינות, שיהיה לילדים מה לעשות ובמה לשחק. יש היום כל כך הרבה ישיבות, בתי ספר, בתי חולים, היום הארץ כל כך מפותחת...

ברוך השם שהביאנו ליום הזה, תודה לאל!!!

הרבנית חמוטל שובל

יום ב – ל' ניסן

תפילת הלל

מכירים אבנים? חלוקי נחל? חמש אבנים? אבנים גדולות? אבנים קטנות? מכירים, נכון? אבל איך זה קשור לתפילת הלל? אז ככה, הרבה פעמים כשאנחנו מתפללים הלל בחגים, בראשי חודשים, בימים מיוחדים כמו יום העצמאות, אנחנו שרים את הלל במנגינות מקסימות ושוכחים לפעמים להקשיב למילים. בתוך פרק קי"ח בתהילים, שמופיע בתפילת ההלל, יש פסוק מאוד מיוחד: "אֶבֶן מָאֶסוּ הַבֹּנִים הִיְתָה לְרֹאשׁ פֶּנֶה." אבל רגע, מי זאת ה'אבן'? מי הם ה'בונים'? ומה זה 'ראש פינה'?

רד"ק - רבי דוד קמחי, מסביר בפירוש מקסים, שהאבן היא עם ישראל והבונים הם הגויים, אומות העולם, שלא רצו את עם ישראל לאורך ההיסטוריה. הגויים רדפו אותנו, רצו להשמיד אותנו ולא לקחת אותנו כחלק מהבניין שלהם. והנה, בימות הגאולה, ברוך ה' עם ישראל חזר לארצו, לעם ישראל יש מקום בעולם, ואי אפשר לעולם להתקיים בלי עם ישראל. ולכן, האבן - עם ישראל, שאותה מאסו הבונים, הפכה לראש פינה. עם ישראל הוא חלק בלתי נפרד מהעולם, הוא חשוב, הוא משמעותי, זוהי הגאולה. ולכן דווקא בתפילת הלל שאנחנו אומרים במועדים שמחים ויוצאי דופן, אנחנו שרים על סיפורו של עם ישראל. ואיזה כיף שאנחנו זוכים לגדול בדור של גאולה שבו לעם ישראל יש בית, הקדוש ברוך הוא איתנו, אנחנו לא לבד והפכנו להיות ראש פינה, האבן שבלעדיה אי אפשר לבנות את הבניין.

הלל מוזיקלי

הרב יהודה יורק

יום ג – א' אייר

תפילה לשלום המדינה

רוב התפילות שאנחנו מתפללים מסידור התפילה, חוברו לפני שנים רבות, מאות, אולי אלפי שנים. היום רצינו לדבר על תפילה מיוחדת שאנחנו מכירים מבית הכנסת. היא חוברה לפני כשבעים שנה, ליתר דיוק שבעים ושלוש שנה, בשנה שבה הוקמה מדינת ישראל.

מצליחים לזהות את התפילה עליה מדובר? כל הכבוד למי שהצליח לזהות. כמובן, מדובר בתפילה לשלום המדינה. ייתכן שבחלק מבתי הכנסת שלכם שרים את התפילה, אולי החזן פשוט מקריא אותה.

אבל מי חיבר בעצם את התפילה לשלום המדינה? את התפילה הזו, התפילה לשלום המדינה חיברו הרבנים הראשיים הראשונים של מדינת ישראל: הרב הרצוג והרב עוזיאל.

הנה צילום של התפילה המקורית בכתב ידו של הרב הרצוג זצ"ל. הרבנים הראשיים הבינו שהתפילה הזאת היא כל-כך חשובה, הם ביקשו מהסופר ש"י עגנון לעבור על נוסח התפילה שכתבו ולהביע את דעתו כסופר על הניסוח.

בואו נעיין ביחד בחלק מהרעיונות שמופיעים בתחילת התפילה.

אז איך מכנים הרבנים הראשיים את מדינת ישראל בתפילה? "ראשית צמיחת גאֻלתנו". אחרי שנים של גלות עם ישראל זכה להיגאל ולחזור לארצו.

בהמשך, מבקשים מהקדוש ברוך הוא שיגן על המדינה, אנחנו צריכים לזכור שהתפילה נכתבה מיד אחרי קום המדינה, במהלך מלחמה קשה שפרצה בעקבות הקמת המדינה, כשמדינות ערב ניסו להשמיד את המדינה החדשה. לכן ביקשו הרבנים מהקדוש ברוך הוא, אנחנו מבקשים גם היום, שיעזור ויגן על המדינה כנגד האויבים.

הרבנים הראשיים מתפללים בהמשך לקדוש ברוך הוא שייתן לראשי המדינה: ראש הממשלה, השרים, את החוכמה להחליט את החלטות הקשות והחשובות שיהיו לטובת המדינה.

לצד התפילה מהקדוש ברוך הוא שייתן כוח וגבורה לחיילים שמגינים על הארץ, אנחנו גם מבקשים שיהיה שלום בארץ ובעזרת ה' לא יהיו עוד מלחמות.

אז בפעם הבאה שאתם שומעים את החזן בבית הכנסת מתפלל את התפילה לשלום המדינה, שימו לב למילים שכתבו הרב הרצוג והרב עוזיאל, ותוסיפו בלב את התפילה האישית והמיוחדת שלכם למדינה שלנו, מדינת ישראל. וביחד נודה לקדוש ברוך הוא שזיכה אותנו למדינה שהיא "ראשית צמיחת גאֻלתנו".

משחק לסרטוני יום העצמאות
קוד משחק: 18341

אבי רט

יום ד - ב' אייר

תפילה בשדה הקרב

השנה היא 1982, תשמ"ב. גדוד 'שָׁרִיוֹן' של לוחמים צעירים, תלמידים מיישובות ההסדר, שיריונאים, יוצאים צפונה ל"מלחמת שלום הגליל" - מה שנקרא אחר כך "מלחמת לבנון הראשונה".

ובאנשי הצוות יש חיילי ישיבות הסדר, שיוצאים להילחם בגזרה המזרחית מול הצבא הסורי, צבא עקשן, צבא מקצועי, צבא אכזרי.

אנחנו נערכים לקראת הכניסה אל הקרב בצפון הארץ, בדרום לבנון. לאחר ימים של מתח, חרדה וחששות, כי זו פעם ראשונה שאנחנו נכנסים אל הקרב, הנה מגיעה השעה שעוד מעט נכנסים לטנקים ויוצאים להילחם. ברבע שעה שלפני תחילת הקרב, מתכנסים כולם, כל החברים בגדוד, כל אנשי הצוות: דתיים וחילונים, וכולנו בדקות הללו שלפני כניסה לקרב או למגע אש, עושים פעולה אחת פשוטה שבאה מעומק הלב – מתפללים! אוחזים ידיים חזק, יוצרים מעגל גדול ומתפללים. מחזקים האחד את השני ומתחזקים האחד מהשני. כך, תוך דיבוק חברים, ותפילה גדולה, תפילת מנחה פשוטה. ותמיד אני חושב לעצמי שהלואי ובתפילת "נְעִילָה" הייתי מגיע לאותן פסגות רוחניות שהגעתי אז, בתפילת מנחה בלבנון. הקרב היה קשה, עם מחיר קשה של הרבה קורבנות ופצועים, והרוגים ושבוים. אחרי שלושה ימים, כשיצאנו מהקרב, אפופים בלהבות, ובפיח, ובעשן ובכאב לב גדול על חברים שנפלו, התכנסנו כולנו. זה היה ערב שבת, כל מי שיצא ושרד את הקרב הזה, ועשינו פעולה כמו הפעולה הראשונה - אחזנו ידיים, והתפללנו! התפללנו על שזכינו לצאת בשלום, התפללנו בכאב על החברים שאינם איתנו, התפללנו שנזכה לעשות כל אחד את השליחות שלנו בעולם. זה קרב קשה שהתחיל בריקוד ובתפילה, הסתיים בתפילה ובריקוד, ובאמצע כל הזמן, תוך כדי הלחימה, הפה מתפלל והלב מבקש, מתוך הידיעה העמוקה ש"אם ה' לא יִשְׁמֶר עִיר שָׁאֵל שָׁקֵד שׁוֹמֵר" ומתוך תקווה ארוכה שיהיו נא אמרנו ותפילותינו לרצון.

העובדה שאנחנו כאן, חיים, ממשיכים ומספרים את הסיפור, היא כנראה הראייה שאכן התקבלו אז תפילותינו. ומאז אנחנו מתפללים שימשיכו להתקבל תפילותינו בעדנו, בעדכם, ילדי ישראל, ובעד כלל ישראל.

הרב חיים שרייבר

יום ד - ב' אייר

תפילת יום העצמאות

היום אנחנו נדבר על תפילת יום העצמאות. אני רוצה לספר לכם שביום העצמאות כל תפילת העמידה שלי, כל שמונה עשרה משתנה לחלוטין. התפילה שלי ביום העצמאות והתפילה שלי בימים אחרים הן תפילות אחרות לגמרי. אנחנו היום נלמד ונראה איך יום העצמאות משנה את התפילה. אז בואו נעבור על הברכות ונראה אותן: ברכת אבות חותמת במילים "מִגֵּן אֲבֹרֶתֶם". מה זה "מִגֵּן אֲבֹרֶתֶם"? "מִגֵּן אֲבֹרֶתֶם" זה אומר שה' מגן על עם ישראל, שומר עליו. האם יש שמירה יותר גדולה מאשר השמירה של מדינת ישראל?! הברכה הבאה "מְחִיָּה הַמָּתִים". כשהיינו בגלות היינו כמו עם מת, כמו עם שלא חי, חסר חיים, אין לו מדינה משלו, אין לו עצמאות משלו. ה' מחיה מתים, מחזיר אותנו לארץ ישראל. ברכת "הָאֵל הַקְדוֹשׁ" - האם יש גילוי יותר גדול של הקדושה, של ה' בעם ישראל יותר מאשר מדינת ישראל?! מאשר עם שחוזר לחיות בארץ ישראל בצורה מלאה?! זה "הָאֵל הַקְדוֹשׁ". "אֲתָה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת" - ה' נתן חכמה בלב ראשי העם לפני הקמת המדינה, שנתן להם את הכח להקים את המדינה ואיך לעשות את זה. "הַרְוֵצָה בְּתִשְׁבָּה" - האם יש חזרה בתשובה גדולה יותר מאשר החזרה של עם ישראל ששב לארצו, כמו שנאמר: "וְשָׁב ה' אֱלֹקֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ"? "סִנּוּן הַמִּרְכָּבָה לְסִלּוֹחַ" - האם יש סימן גדול יותר לכך שה' סולח לחטאי עמו ישראל מאשר זה שה' משיב אותנו לכאן?! "רָאָה נָא בְּעֵינֶיךָ", ברכת "גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל" - "גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל" זו ברכה על גאולה מהצרות הנקודתיות שהיינו, אחרי שואה איומה, אחרי צרות עם השלטון הזר שהיה פה בעם ישראל. ה' גואל אותנו. "רַפָּאנוּ ה' וְנִרְפָּא" - יש פסוק במגילת איכה "גְּדוֹל כֹּהֵן שִׁבְרָךְ מִי יִרְפָּא לָךְ", השבר הרוחני של עם ישראל הוא כל כך גדול שרק ה' יכול לרפא אותו, וזה מתרפא בהקמת המדינה. "מִבְּרַךְ הַשָּׁנִים" - כשה' מברך את השנים, את השנה שלנו, את התבואה, את הפירות, את העצים של עם בארצו. "תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל לְחִירוֹתֵנוּ וְשָׂא נֶס לְקִבְצֵךְ גְּלוּיֵינוּ" - קיבוץ גלויות שקורה ומתרחש לנגד עינינו, שמעוד מדינה ומעוד מקום באים ועולים ומתקבצים לפה אחינו. "הַשִּׁיבָה שׁוֹפְטִינוּ כְּבָרָאשׁוֹנָה" - איזו משמעות יש לשופטים אם לא בארץ ישראל, אם לא תפילה על סנהדרין, על בתי משפט יהודיים שישפטו לפי דיני התורה?! "וְלִמְלָשִׁינִים אֵל תְּהִי תִקְוָה. וְכָל הַמִּינִים כָּרְגַע יֵאבְדוּ" - תפילה לכליוי הרשעה, כל הרשעים שקמים על עם ישראל. אחר כך תפילה על הצדיקים, על החסידים, להגביר את הטוב. ואז אנחנו גם נזכרים בשתי ברכות שהגאולה עדיין לא שלמה, ירושלים לא לגמרי שלמה, משיח בן דוד עדיין לא פה, מקדש עדיין לא בנוי. על זה הברכות הבאות של ירושלים "אֶת צֶמַח דָּוִד עֲבָדְךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ" ו"רָצָה ה' אֱלֹהֵינוּ" בעבודת הקרבנות. "מִזִּידִים אֲנַחְנוּ לָךְ" - האם יש הודאה גדולה יותר מאשר הודאה על עם שחוזר לעצמו, על נסים שקורים לעם שלם?! "הַטּוֹב שֶׁמָּךְ וְלָךְ נָאָה לְהוֹדוֹת" ו"שִׁים שְׁלֹמֹה טוֹבָה וּבִרְכָּה" - אנחנו מבקשים מה' שישם עוד שלום בינינו, יברך אותנו ב"חיים חַסִידִים וְרַחֲמִים". יברר אותנו ואת כל ישראל "בְּכָל-עַתָּה וּבְכָל-שָׁעָה בְּשִׁלּוּמָךְ בְּרַב עֹז וְשִׁלּוֹם". שיהיה לנו יום עצמאות שמח!